

“Puja treballa l'altura entesa com a espai total”

Especialistes en el teatre vertical, la companyia de Puja trenca els límits físics d'un escenari per crear figures harmòniques. 'Kaosmos' és l'últim muntatge dels argentins establerts a Elx. Dirigits per Luciano Trevignani hi seran a la Fira de Teatre de Carrer de Tàrrrega al setembre, si bé acaben d'embadalir el públic de Sagunt a Escena.

El vostre teatre ha estat definit de vertical, què és?

—Amb aquest estil s'intenta trencar amb la idea convencional del teatre que, malgrat la seua bellesa, limita amb un escenari fix. Es proposa un tipus d'espectacle on les fronteres i el límit entre el públic i els actors, així com la gravetat mateixa, es dilueixen. Puja treballa l'altura entesa com a espai total: dalt, baix, pels costats, dins i fora. Treballem per guanyar un espai aeri que òbriga nombrosos angles alternatius, paral·lels i simultanis, per tal d'accedir a cims inaudits, fet que permet un trencament per a un espectador passiu.

—*Kaosmos* té argument o és una successió d'escenes?

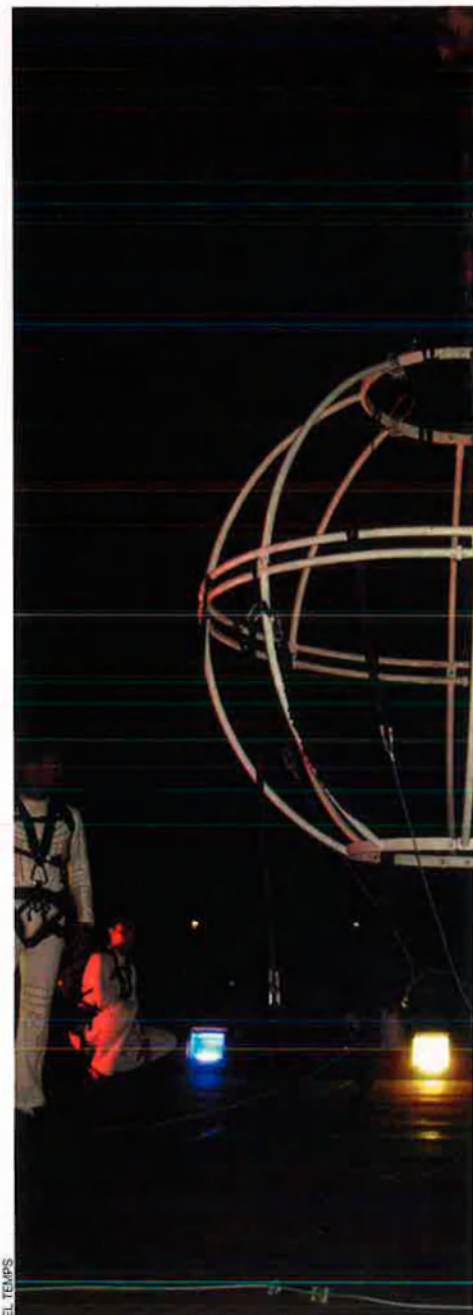
—Més que contar res en concret volem compartir un ritual amb el públic mitjançant la fusió en cadena de diferents efectes carregats de poesies, desitjos i habilitats. Per això, utilitzem una estructura esfèrica denominada “la bola”, que es troba pendent d'una grua a 40 metres d'altura. Així es crea un espai reflex del concepte de cosmos.

—La música canvia de ritme nombroses vegades, què afegeix al muntatge?

—La música és fonamental en tots els nostres muntatges. S'inspira i participa en la conjunció escènica. Hi té un vincle amb cada efecte, amb cada energia i amb totes les sensacions que volem transmetre. Cada acte representat comporta una qüestió a què la música dona una resposta. La música es flexibilitza i juga amb recursos improvisats i sempre en directe. En *Kaosmos* utilitzem el techno, el so electrònic amb ritmes progressius, tocs d'ambient i passatges harmònics clàssics.

—És la primera incursió en espectacles d'aquest tipus?

—Puja naix l'any 1988 conformat per un grup artístic experimental de diferents disciplines, com ara el teatre, la dansa, el circ, la plàstica, amb la idea d'aplicar els nostres coneixements a

EL TEMPS

“Més que contar res en concret, volem compartir un ritual amb el públic”

l'exploració des de l'espai aeri. *Kaosmos* i “la bola” és el sisè muntatge en altura. Entre els més importants *El puente que viene*, de 1999 i realitzat al pont penjant de Santa Fe (Argentina),

Luciano Trevignani, director de Puja.

Kaosmos, el darrer espectacle de Puja, gira al voltant d'una estructura esfèrica que simbolitza el cosmos.

Dos quan s'aneguen

Sebastià Alzamora

Dr. Strangelove i jo

Més que l'home dels nassos o na Maria Enganxa, monstres entranyables de l'imaginari popular, si una amenaça va marcar la infantesa de la meua generació aquesta va ser la de la bomba nuclear. Vàrem créixer sota l'ombra de la guerra freda i l'escalada armamentística, espantats d'uns senyors que es deien Reagan o Txernienko, acollonits per pel·lícules que oferien una visió apocalíptica del tema com *The morning after*, i per la idea més o menys llegendària que n'hi havia prou de premer un cert botó vermell perquè la humanitat sencera fos engolida per una devastació tan brutal i completa que podria deixar els horrors d'Hiroshima i Nagasaki a l'alçada d'una traca de fira. Jo devia tenir dotze o tretze anys quan els EUA van decidir castigar el sàtrapa Muammar al-Gaddafi (promocionat al seu moment pels mateixos EUA, però aquesta és una altra història) bombardejant Líbia, i tinc gravat a la memòria l'espant que em va causar la notícia, atesos els rumors que corrien sobre la possibilitat que Moscou es posés de part dels líbics, desencadenant així la III Guerra Mundial. Recordo que deambulava mig al·lucinat pel pati de l'escola, sense entendre com podien els meus companys jugar a futbol o cruspir-se un entrepà de sobrassada quan devíem estar a punt de desintegrar-nos dins un oceà de foc i radioactivitat.

EL TEMPS

que és un element central de la història d'aquesta localitat i terra nadiua de Puja. El pont simbolitza el retrobament de la seua presència misteriosa amb la quotidianitat de Santa Fe. Altres muntatges d'aquest caire són *Navidad en las alturas*, de l'any 2000, en què es representà, al tancament del mil·lenni, la dimensió sagrada. Un poc més tard vingué *Kaosmos, la evolució*, que fem en el nostre indret sagrat, és a dir, una megaestructura que anomenem "domo" i que pot ser una carpa.

Paula Reig

Després vam créixer i vam aprendre a riure'ns de la bomba amb la magistral sàtira de Stanley Kubrick que aquí coneixem amb el títol de *Teléfono rojo? Volamos hacia Moscú*, per bé que l'original fos *Dr. Strangelove*, nom d'una de les creacions que el genial Peter Sellers ofereix al film. Però a més de riure amb causticitat de la nostra por, que com és sabut és la millor manera de combatre-la, també ens vam acostumar a relaxar-nos pel que feia a l'amenaça atòmica. La suposada aplicació del Tractat de No Proliferació Nuclear i la no menys presumpta campanya de desarmament a càrrec de diverses potències del món ens van condormir les antigues pors infantils, permetent-nos contemplar amb certa desídia fets tanmateix ben inquietants com les últimes proves nuclears de França a Mururoa, o ara l'explícita voluntat de l'ultraconservador xiïta Mahmud Ahmadinejad de convertir l'Iran en una potència nuclear. Ens trobem amb la curiosa situació que una de les qüestions que de forma més punyent i decisiva concerneixen l'agenda política internacional, se'ns ha convertit en una mena de penyora de la nostra educació sentimental. Potser que parem una mica d'atenció: en cas contrari, ens exposem no tan sols a desaparèixer dins un gran pet, sinó, a més, a fer-ho com perfectes idiotes.